

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОГЛЕДЪТ НА МЪРТВИТЕ

chitanka.info

Саймън Блекмор, дизайнерът, подлудил половината свят с налудничавите си на пръв поглед рекламни стратегии, които обаче носеха милиони долари на компаниите, за които работеше (а и на самия него... от време на време), се събуди със странното усещане, че е забравил да свърши нещо важно. Не стана веднага, понеже обичаше да се наслаждава на онази част от деня точно на границата между съня и живота: времето между 6 и 7 часа сутринта, когато прохладата навън гали като перце, птиците се опитват да прочистят гърла от нощната кашлица, а досадниците още не са започнали да се обаждат по повод и без повод. Блекмор пипнешком намери пакета цигари върху нощното шкафче, извади една и щракна със „Zippo“-то си. След като я изпуши бавно и с наслада, стана и пак пипнешком намери чехлите си, забутани под леглото. От близо три години насам му се налагаше да се оправя предимно пипнешком. След едно пиянско сбиване в кварталната кръчма, завършило с разбиване на бирена бутилка в главата му, Саймън Блекмор бе напълно сляп.

Самият факт на слепотата не го разтревожи кой знае колко много. И без това живееше абсолютно сам, ако не се броят кратките и мимолетни запознанства с леки и не чак толкова момичета, с които прекарваше максимум седмица-две. Откакто се бе разделил с Джоан, нямаше стимул да завързва трайна връзка и прекарваше повечето от свободното си време в кръчми или у дома, заслушан в някой от общо трите хиляди компактдискове, които притежаваше в личната си колекция. Така че — сляп или не, самотата винаги щеше да си остане една и съща. Притесняваше го обаче друго: малко преди фаталния инцидент Саймън бе започнал работа в може би най-проспериращата рекламна агенция на Източния бряг и благодарение на шантавите си понякога, но винаги вършещи работа идеи се бе издигнал на главозамайващи висоти. Търсеха го отвсякъде: „Кока-кола“, „Бенетон“, „Форд“, „Абсолют“... Нямаше рекламен спот, който да е изработен от Блекмор и да не е обрал вниманието на половината свят. След инцидента обаче очевидно (ха-ха, „очевидно“, а? Много смешно...) с тази работа бе свършено.

Саймън обаче не се предаваше толкова лесно. Банковата му сметка все още бе доста впечатляваща, а и при изработката на един рекламен клип се бе сблизил прилично с шефа на една от водещите компютърни фирми в света, така че след близо половин година мрак

успя да се сдобие с вероятно най-съвършения уред за триизмерно виждане, който би хвърлил всеки маниак на тема „компютърни игри“ във възторг. Апаратчето бе със стандартен интерфейсен кабел за персонален компютър, бе имплантирано в тила му и правеше връзка директно с очните му нерви, като прожектираше (образно казано) в съзнанието му 3D-образ на компютърния екран. „Все още не можем да миниатюризираме дотолкова модела, че да може да се използва и на улицата“, му казал съжалително неговият благодетел. „Можем да пригодим някоя от миникамерите, които се използват сега за видеоконференция в Интернет, но само ще ти докараме яко главоболие. Но доколкото знам, ти и без това прекарваш времето си главно вкъщи. Така че изчакай малко; може и да направим нещо по въпроса“.

Саймън така и направи... само че вече чакаше над две години без всякакъв резултат.

О, обаче апаратът бе направо разкошен. Възможността да виждаш триизмерно онова, което всички компютърни дизайнери досега виждаха в две измерения, се оказа огромно преимущество. Съчетано с таланта му, то го изстреля на още по-големи височини в рекламния бизнес. В един момент се оказа, че Саймън Блекмор притежава повече пари, отколкото би могъл да изхарчи през целия си живот. Той раздаваше щедри дарения, спонсорираше рок-концерти (страстта му към музиката въобще не бе намаляла), организираше благотворителни партита... и постоянно заявяваше на всеослушание, че би позлатил този, който успее да облекчи малко положението му. Беше му втръснало да седи у дома си.

Да, ама не. Саймън вкиснато изсумтя и се отправи към банята. След бърз студен душ се почувства малко по-добре. Чудеше се какво, по дяволите, е трябвало да свърши. Не се сецаше. С бавни крачки се отправи към кухнята, бръкна в хладилника и извади стандартна замразена закуска. Микровълновата фурна щеше да свърши останалото, както правеше вече три години, замествайки жената в живота му. Докато слушаше тихото шумолене на вентилатора, Саймън се замисли. Какво, дявол да го вземе, постоянно му се изплъзваше?...

За да не губи време в напразно чакане да му проблесне и като по чудо да се сети, Саймън реши да се позанимае малко с новия клип на „Кока-кола“, който трябваше да е готов още преди две седмици. Досега

успяваше да залъже някак рекламния отдел на безалкохолния гигант, вчера обаче му се бяха обадили с твърде недвусмислена заплаха: ако до два дни клипът не е готов, край на договорните отношения между тях. Дрън-дрън; знаеше, че няма друг дизайнер на земята, който да успее да задоволи безкрайните капризи на Рич Малоун, обаче това не променяше факта, че така или иначе трябва да побърза. Саймън седна зад компютъра и го включи.

Както винаги още със щракването на копчето той се преобрази. Моментално в съзнанието му нахлуха милиони цветове — усещане, позабравено от няколко години насам. Светът, прожектиран в мислите му, бе добре познат и дори вече се покриваше с представата му за родно място. Дори понякога се замисляше дали въобще онзи, другият свят, светът, който не бе компютърна симулация, а истина, която можеше да се докосне с пръсти, незащитени от ръкавиците на виртуалната реалност, не бе всъщност по-илюзорен от настоящето. Тези дни Саймън бе изгледал на DVD един прастар филм от края на XX век — „Матрицата“. Откри, че терзанията на главните герои — кое точно е истина и кое — лъжа, са му доста близки. Нямаше обаче намерение да прекара живота си в борба срещу илюзиите; предпочиташе да поработи още малко.

Така и направи. След няколко минути едва ли и родната му майка би могла да го познае: челюстта стисната, лишените му от възможността да улавят светлината очи — напрегнати, скулите издадени, а ръцете му в ръкавиците ръкомахаха еуфорично напред-назад, задавайки команди на компютъра. Беше направо удоволствие да вижда как 500-гигагерцовият „Pentium“ се подчинява и на най-финото движение на ръцете и мисълта му. Сякаш рекламата сама се правеше.

След три часа напрегната работа Саймън най-накрая стана и разкърши рамене. Пред очите му още плуваха цветовете, които бе използвал в клипа. Реши, че вече е крайно време да се отдаде на малко удоволствия, и включи кабелния модем. Беше спрял кабелната си телевизия още преди години (в края на краищата, когато имаш Интернет и DVD, а на всичкото отгоре си и сляп, не се радваш кой знае колко на подобни неща), но си беше оставил модема — все пак това бе единствената му връзка със света.

След секунда вече беше в Интернет. Разгледа няколко дизайнерски сайта (*бледи подобия на дизайн, тези палета трябва най-*

сетне да спрат да плагиатстват!) спря се мимоходом на страницата на „Терминатор XL“, който обещавахе да се превърне в новия хит на сезона, направи обиколка из музикалните сървъри, но не откри нищо ново, и най-накрая реши да влезе във видеоконференцията. От доста време не беше се запознавал с никого, а понякога от тези запознанства тръгваше и нещо по-добро. Не че сега имаше настроение за любов или свалки, но поне щеше да разнообрази малко положението си. Влезе в няколко чат-рума, но не откри нищо подходящо; навсякъде все едни и същи тийнейджъри, решили да впечатлят мъжете и жените, участващи в конференцията, с напompани във фитнесалони тела, хакерски умения или шантав външен вид. Саймън се задържа малко из един-два сайта, тъй като обичаше да се възползва на воля от видяното по лицата и телата на младежите (така де, няма само мен да копират...). Един път дори успя да сътвори от отровназелената прическа на непознат младеж истинско съкровище, което увеличи банковата му сметка с няколко милиона долара. Беше правил реклама на „Сони“, в центъра на която бе поставил именно подобие на въпросния младеж, който размахва ръце с отвращение, слушайки класическа музика по имплантираното в китката си MP3-радио на фирмата. „Понякога само марката не е достатъчна...“, гласеше слоганът, вдигнал продажбите с над 60 пункта. Саймън понякога се чудеше дали да не открие младежа и да сподели премията за рекламата с него, но после се отказа.

Докато размишляваше над превратностите на дизайнерската професия, Саймън изведнъж се натъкна на непозната му до този момент конферентна стая. Това бе странно, като се има предвид, че в продължение на близо година той почти всеки ден бе в Интернет и бе обиколил почти всички места за конферентна връзка. Той с любопитство махна небрежно с ръка и влезе в нея. Първото нещо, което му направи впечатление, бе, че няма строго определена тема за разговор, което нарушаваше правилата на добрия тон в Мрежата. Тук изглеждаше така, сякаш едновременните махленски клюкарки са седнали и говорят през глава коя с която ѝ падне! Саймън беше почти шокиран. Тъкмо се канеше да излиза, когато в ушите му прозвуча сигналът за частен контакт. „Очите“ му (*хм, така де...*) се плъзнаха бързо по информацията за посетителя: жена, 28-годишна, с прикрит ID-номер (а сега де!), хоби — компютърен дизайн (охо!) и музика (супер!). Лицето ѝ обаче бе скрито за публичните потребители. С

други думи, мадамата определено не искаше външността ѝ да става достояние на когото и да е. Саймън заинтригуван „докосна“ бутона „ОК“ и разреши контакта.

Когато транслираният от миникамерата образ изплува пред него, той за малко щеше да се задави с кафето си. Пред него стоеше ако не самата Джоан, то поне нейна пълна двойничка! Същата тъмнокестенява гъста коса, същите дълбоки и прекрасни кафяви очи, остри скули, предизвикателно вирнат нос и чаровна усмивка... Саймън почувства остър пристъп на déjà vu — състояние, в което не можеш да направиш разлика дали едно събитие е ставало преди години или тепърва предстои да се случи. „Джоан“, или Джинджър, както бе изписано на ID-инфото ѝ, се усмихна, като видя объркването му.

— Приличам ти на някоя твоя позната ли?

— Ами... да... определено да — отвърна Саймън и се зачуди дали пелтеченето му се забелязва чак толкова силно, колкото чувстваше самият той. — Така или иначе тя е минало, а ти си бъдеще... поне засега...

— Чаровен си — усмихна се отново Джинджър. Саймън усети остра болка в лявата половина на гърдите си. Реши да отвлече разговора в малко по-безболезнена тема.

Така започна виртуалната им връзка. Саймън и Джинджър се виждаха всеки ден... или по-точно образите им се срещаха някъде из милиардите преплетени оптични кабели, за да спрат някъде дълбоко под земята и да разменят по някоя дума. Постепенно Саймън усещаше как хлътва все по-силно. На няколко пъти бе намекнал за лична среща (щеше да му се наложи с часове да репетира пред огледалото, за да преодолее страха от жив контакт, но както и да е...), но, за радост или за нещастие, девойката всеки път му отказваше. Саймън чувстваше как и тя е притеснена от нещо, но засега не знаеше от какво. В биографията ѝ нямаше толкова сериозни моменти, както в неговата, определено не му беше споменавала за никакви физически недъзи... и въпреки всичко продължаваше да настоява да продължат да общуват единствено и само по Мрежата.

Едва след като от запознанството им измина половин година, успя да предизвика Джинджър да си поговорят сериозно. Уединиха се в една свободна чат-стая, включиха филтрите срещу досадници и „седнаха“ удобно на столовете, сътворени от мисълта им.

— Чувствам, че трябва да ти призная нещо — започна Джинджър. Нещо в тона ѝ накара Саймън да настръхне. — Предполагам, все още държиш да се видим очи в очи...

— Да, разбира се.

— Само че за съжаление това е невъзможно. Виждаш ли, Пух, моето тяло умря преди три години.

Саймън усети как пред „очите“ му заплуваха синьозелени кръгове. Чувстваше се като ударен с нещо огромно и доста тежко по главата, ръцете му се разтрепериха неудържимо, а сърцето му започна да отмерва лудешки ритъм. Девојката във виртуалния свят бе използвала прякора му, измислен от Джоан в самото начало на връзката им! Почти като в просъница той дочу как тя продължава да говори. Думите ѝ изглеждаха безкрайно далечни и сякаш обвити в мъгла:

— Загинах в ужасна катастрофа на околоръстното шосе. Имаше над двадесет трупа, единият от които бе моят. Не успяха да ме съживят, колкото и да се мъчиха с мен реаниматорите. За съжаление, те все още не могат да правят чудеса... за разлика от мен. Преди доста време (може би като някаква елементарна проява на предпазливост...) бях проучила възможностите човек да пренесе съдържанието на мозъка си в компютърен чип. Знаеш, че бях много добра в компютрите, а и работех почти денонощно. Това ми бе станало нещо като идея-фикс. Най-накрая успях да напиша компютърна програма, която на всеки няколко минути се свързва с имплантиран в основата на тила чип и записва в него данните от всички неврони в съзнанието ти. Ако в продължение на пет поредни пъти чипът не получи никакъв сигнал от мозъка, се активира софтуер, който „съживява“ личността ти... за жалост само във виртуалното пространство. Бях записала всичко това в лаптопа си, бях го оставила при Ники и я бях помолила никога да не го изключва — знае ли човек какво може да стане? Е, стана. Честно да ти кажа, не съжалявам. Сега се чувствам много по-удобно, нямам физически проблеми, мога да се съсредоточа единствено върху мислите си...

Саймън имаше чувството, че всеки момент ще получи масиран инфаркт.

— От близо година и нещо знам, че влизаш в Интернет всеки ден — продължаваше Джинджър. — Дълго се чудех дали да ти се обадя,

понеже ми липсваше доста. Едва наскоро разбрах защо именно прекарваш толкова много време във виртуалната реалност. В общи линии двамата с теб сме на едно и също положение, Пух. Сега обаче ще трябва да си вървя. Обади се пак, ако искаш.

Тя прекъсна връзката. Саймън дълго време рови из Мрежата, но не успя да я открие никъде. Докато обикаляше, по слепите му очи се стичаха сълзи.

Постепенно в мозъка му изкристализира една идея, толкова ненормална, че на пръв поглед изглеждаше пълен абсурд. Той легна на дивана в дневната и остави мислите си да се гонят из изморения му мозък, докато накрая не заспа изтощен.

Когато се събуди, подсъзнанието му вече бе готово. Много обичаше този трик — винаги вършеше работа: по време на сън изключваш от ежедневните проблеми и оставяш подсъзнанието да бачка яко. Досега на няколко пъти му се бе налагало да прибегва до този способ, но едва сега *наистина* имаше нужда от трезва мисъл.

Той седна пред компютъра. Пръстите му се движеха бясно напред-назад, наляво-надясно, като някакъв побъркан от непрестанните репетиции диригент-маниак. С едно махване на показалец той създаваше редове от команди, с друго ги изтриваше, понеже му се струваха тъпи. По челото му се стичаше пот; ако можеше да се поти, компютърът навярно би постъпил по същия начин. Процесорът виеше отчаяно, твърдият диск плачеше, кабелите се гърчеха по бюрото като змии, обладани от неистова треска, а имплантът, който му даваше възможност да „вижда“, сякаш бе нагорещен до хиляда градуса.

След три дни непрекъсната работа Саймън най-накрая се отпусна назад на стола си. Беше абсолютно сигурен, че е успял. Е, вярно, нямаше как да бъде стопроцентно сигурен, докато не провери... Той долови в дълбините на съзнанието си някакво непознато досега чувство. Какво ли беше това? Той зарови из мислите си и най-накрая успя да го открие: беше страх. Страх от какво? От евентуална смърт? В крайна сметка той в известен смисъл бе мъртъв отдавна. От лудост? След раздялата с Джоан бе преживял (успешно!) подобно състояние на духа и вече нищо не бе в състояние да го стресне. Тогава от какво? И той не знаеше. Ядосан, той затвори очи (образно казано — тоест, завъртя на минимум копчето на импланта си) и натисна с облечената

си в ръкавица за виртуална реалност ръка бутона за стартиране на програмата.

Първоначално помисли, че не е успял да направи нещо като хората, понеже не почувства нищо: нито изстиване, нито затопляне, нито дезориентация... След няколко дълги секунди, изпълнени с панически ужас, той усети как тялото му сякаш се *втечнява*. Първо се размекнаха ръцете му, след това краката, последваха ги останалите му органи, като очите останаха най-накрая. Усещането не беше неприятно, по-скоро... *странно*. Изведнъж сякаш мъглата, обвила тялото му, се сгъсти и започна да попива в кожата му. Усети как се прелива в кабела на импланта си, а оттам — и в „съзнанието“ на компютъра. За момент му се стори, че ще повърне, но успя някак си да издържи. Зави му се свят, но усещането бързо премина.

Изведнъж осъзна, че може да види собственото си тяло, глупаво отпуснало се пред монитора. Вече бе вътре. Опипа очите си и възкликна радостно: можеше да вижда! Клепачите му, които от три години бяха защити, сега бяха широко отворени. Нямаше го и досадното накуцване — следствие от прастаро спречкване с един колега. Усети, че е облечен в дрехите, които бе носил преди пет години — когато се запознаваха с Джинджър. Вече можеше да тръгва. Неговото момиче го чакаше някъде из Мрежата.

* * *

След три дни приятелите на Саймън го откриха. Когато разбиха вратата и успяха да влязат, първата им мисъл бе, че е заспал, понеже по устните му играеше щастлива усмивка. Провериха китката му и установиха, че няма пулс. По-късно вечерта един от санитарите, които дойдоха веднага с линейката, за да го отнесат към моргата, щеше да сподели пред жена си:

— Знаеш, че съм носил стотици мъртъвци: заклани, пребити, отровени, обесени... Този тук обаче няма да ми дава мира още дълго време. Когато го вдигнах, ми се стори, че нося малко дете: беше лек като перце... и продължаваше да се усмихва.

©, 2000, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.